

Του πρωτοπρεσβυτέρου

π. Διονυσίου Τάτση.

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ πρέπει να ευχαριστεί τον ευεργέτη του. Και για το παραμικρό που θα του δώσει κάποιος, πρέπει να αισθάνεται την εσωτερική ανάγκη να τον ευχαριστήσει – και όχι μόνο μία φορά – και να θυμάται πάντα αυτό που του προσέφερε. Η ευχαριστία και η ευγνωμοσύνη είναι εκδηλώσεις καλλιεργημένης ψυχής. Όταν δεν υπάρχουν, σημαίνει ότι δεν βρίσκεται στο σωστό δρόμο.

Ο κοσμικός άνθρωπος εύκολα ζητάει αυτό που έχει ανάγκη, αλλά σπάνια ευχαριστεί. Περιορίζεται σε ένα τυπικό «ευχαριστώ» και συνήθως μένει ανικανοποίητος, γιατί πάντα θέλει περισσότερα και καλύτερα. Εάν ζητήσει κάτι και δεν το λάβει, τότε αγριεύει και η συμπεριφορά του είναι απαράδεκτη.

Πρέπει όμως να δούμε και μία άλλη περίπτωση, ανώτερη και πνευματική. Ο Θεός είναι ο μεγάλος ευεργέτης των ανθρώπων. Ο,τι έχουν και ο,τι χρειάζονται οι άνθρωποι είναι προσφορά του ουράνιου Πατέρα. Πόσο όμως τον ευχαριστούν; Πόσο τον αναγνωρίζουν ευεργέτη τους; Πάντως εκείνοι που πιστεύουν, δέχονται το Θεό ως δημιουργό και προνοητή, γι αυτό και η ευχαριστία τους είναι αδιάκοπη. Νιώθουν παιδιά του στοργικού Πατέρα και τα χείλη τους ψελλίζουν αδιάκοπα ευχαριστήριες προσευχές.

Πολλοί αδελφοί περιορίζουν την ευχαριστία τους στα αναγκαία και τα ευχάριστα, ενώ όταν αντιμετωπίζουν δυσάρεστες καταστάσεις, την αντικαθιστούν με το παράπονο και το γογγυσμό. Προσπαθούν να βρουν εξήγηση στον προβληματισμό τους, γιατί ο Θεός επιτρέπει να συμβούν τα δυσάρεστα γεγονότα στη ζωή τους. Ξεχνούν όμως ότι η πρόνοια του Θεού εκδηλώνεται με άγνωστους και ανεξήγητους σε μάς τρόπους, έχει όμως πάντα ως σκοπό να μάς προφυλάξει από πολλούς κινδύνους ή να μάς συνεφέρει, όταν παρεκκλίνουμε από το δρόμο του. Πρέπει να είναι σταθερή η εμπιστοσύνη μας στην πρόνοια του Θεού, χωρίς να επιμένουμε στην επιθυμία μας να την κατανοήσουμε, κάτι που δεν επιτρέπει πάντα η ίδια η πρόνοια του Θεού, η οποία ενεργεί μόνο επωφελώς για μάς.

Ο άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς μιλούσε για ανιδιοτελή ευχαριστία, που πρέπει να προσφέρουν οι άνθρωποι στο Θεό.

Έλεγε: «Κάποιοι έχουν την συνήθεια να ευχαριστούν το Θεό μόνο τότε που ο Θεός τούς δίνει, αλλά όχι και όταν ο Θεός τούς παίρνει. Τον ευχαριστούν μόνο όταν τούς “χαϊδεύει”, και όχι όταν τούς τιμωρεί. Επίσης Τον ευχαριστούν μόνο όταν ο Θεός σαν γιατρός επουλώνει τις πληγές τους και όχι όταν με κοφτερό μαχαίρι αφαιρεί το μολυσμένο ιστό από το σώμα τους. Τέτοια ιδιοτελή ευχαριστία προσβάλλει τον Θεό. Ο Θεός προνοεί πάντα για το δικό μας καλό, για τη δική μας

αιώνια σωτηρία, και όταν μάς “χαϊδεύει” και όταν μάς τιμωρεί. Εμείς λοιπόν σαν νοήμονα όντα που είμαστε, είναι καλό να ευχαριστούμε το Θεό πάντοτε και για όλα, όπως παροτρύνει και ο απόστολος Παύλος: “Να ευχαριστείτε πάντοτε και για όλα το Θεό και Πατέρα στο όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού”.

Ο άγιος τονίζει το χαρακτήρα της ευχαριστίας, τον οποίο πρέπει όλοι να προσέχουμε, και να μη ξεχνούμε τούς αγίους μάρτυρες της Εκκλησίας, οι οποίοι και στις φρικτές ώρες του μαρτυρίου τους, ευχαριστούσαν το Θεό, ξεπερνώντας τούς κανόνες της κοσμικής λογικής.

Ορθόδοξος Τύπος, Αριθ Φύλλου 2085, 25 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 2015

Πηγή: proskynitis.blogspot.gr